

Arrest

nr. 277 140 van 7 september 2022
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 25 september 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 14 oktober 2020 om internationale bescherming. Op 22 maart 2022 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 16 augustus 1994 geboren in Bagdad, Irak. U bent een soennitische moslim. Uw vader is Koerdisch en uw moeder Arabisch. U huwde op 16 augustus 2016 met Z(...) A(...). U heeft uw universitaire studies beëindigd in 2017.

U nam sinds juli of augustus 2017 deel aan de betogingen in Bagdad en eiste net als de andere studenten meer werkgelegenheid. Op 10 december 2017 vielen er gewapende mannen uw woning binnen in Baladiyat. Ze waren op zoek naar u en traden hardhandig op tegen uw vader. U was toen aan de universiteit waar u met uw vriend A(...), die spandoeken maakte voor de betogingen, had afgesproken. Op een gegeven moment stopte een wagen vlakbij u en u werd aangemaand in te stappen, waarna uw handen werden gebouwd. U werd uitgescholden en bespuwd. U werd naar een afgelegen plaats gevoerd en ze lieten u beloven dat niet meer zou deelnemen aan de betogingen. U kreeg een klap en verloor het bewustzijn. Toen u weer bijkwam waren uw belagers weg en merkte u dat uw neus gebroken was. U ging naar een winkeltje waar u de eigenaar vertelde wat u overkomen was. De eigenaar liet een taxi komen en u belde uw vader. U ging naar het ziekenhuis voor medische verzorging en herstelde verder bij uw ouders in de Palestinastraat. Uw vrienden kwamen regelmatig langs en lieten u weten dat er een functionaris naar de curricula vitae van de betogers gevraagd had. U besloot hierop in te gaan en gaf uw curriculum vitae af in januari 2018. Jullie kwamen er achter dat de curricula vitae op straat in de vuilbak gegooid werden. Op 9 februari 2018 zat u samen met uw vriend H(...) in een restaurant toen u beschoten werd. U besepte dat ze u nooit met rust zouden laten en besloot u Irak te verlaten.

U verliet Irak op 11 februari 2018 legaal vanop de luchthaven van Bagdad richting Turkije. Twee weken later reisde u illegaal over land naar Griekenland. U bleef gedurende twee jaar en half in Griekenland. U reisde verder naar België waar u in september 2020 aankwam en op 14 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw moeder vond in augustus of september 2020 een dreigbrief met een kogel in uw woning.

Uw broer C(...), M(...) M(...) M(...) (CG (...) O.V. (...)) die reeds in 2015 het land verliet, werd op 23 juli 2018 erkend als vluchteling.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van uw identiteitskaart neer, een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, een kopie van uw diploma, een kopie van uw huwelijksakte, een aantal foto's van u op de betoging, een aantal foto's van u met de Iraakse vlag, een video van de betoging, een kopie van een medische verslag, een kopie van de klacht bij de politie en een foto van de dreigbrief met kogel.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor een persoonlijke en systematische vervolging, zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie, hoeft te koesteren of dat u een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak verliet uit vrees voor uw leven en bij terugkeer naar Irak alsnog vreest gedood te worden door de milities omwille van uw deelname aan de betogingen in 2017 (CGVS p.8). U kan het CGVS hier niet van overtuigen. U gaf aan dat uw moeder in augustus of september 2020 een dreigbrief met kogel vond in uw huis. U herinnerde zich de inhoud niet meer goed, maar u zou nog steeds gezocht worden omwille van uw deelname aan de betogingen in het najaar van 2017 (CGVS p.12, p.19). In de periode tussen 2018 en 2020 werd er op geen enkele manier aan uw ouders, dan wel op enige andere manier, duidelijk gemaakt dat u nog gezocht werd (CGVS p.12). Uw ouders en uw echtgenote hebben geen problemen gekend na uw vertrek (CGVS p.12). Het is dan ook niet geloofwaardig dat men

plotsklaps, zonder concrete aanleiding, twee jaar na uw vertrek een dreigbrief in uw tuin gaan leggen. Dat u een foto van de dreigbrief met kogel voorlegde, kan hier hoegenaamd geen ander licht opwerpen. Vooreerst kan de authenticiteit van dit stuk op geen enkele manier worden nagegaan. Dient voorts te worden opgemerkt dat het hier een louter getypt document betreft dat ook door eenieder die over een pc met tekstverwerking beschikt kan zijn opgemaakt.

Het is verder zo dat in Bagdad en de Zuidelijke provincies sinds eind 2019 massa-betogingen georganiseerd worden (zie informatie in uw administratief dossier). Het is dan ook niet aannemelijk dat er nog aandacht zou gegeven worden aan betogers die in 2017 betoogden waarbij ze meer werk eisten. Bovendien was uw rol tijdens de betogingen beperkt. U deed niet veel meer dan een paar spandoeken ophangen en uitdelen en u participeerde in de betogingen zelf (CGVS p.13). Het is niet aannemelijk dat u omwille van bovenbeschreven activiteiten, vijf jaar na datum nog steeds gevisieerd zou worden.

U verklaarde dat u samen met uw vrienden deelnam aan de betogingen. U besloot in 2018 het land te verlaten, maar uw vrienden bleven achter in Irak. U werd gevraagd of uw vrienden problemen ondervonden omwille van de betogingen. U wist het niet, u had er niet naar geïnformeerd en u had er niets van vernomen (CGVS p.13). Dit is merkwaardig. Jullie zaten immers in dezelfde situatie. Dat u dan niet op de hoogte bent van eventuele problemen die uw vrienden zouden ondervonden hebben, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Immers, een duidelijk zicht op hun (actuele) situatie en eventuele problemen kan een goede indicatie zijn voor de problemen die u mogelijks nog zou kennen ingeval van een terugkeer. Er kan dan ook wel degelijk verwacht worden dat u zich dienaangaande terdege zou informeren teneinde de Commissaris-generaal een zo duidelijk mogelijk beeld te kunnen schetsen van wat ook u te wachten staat. Uw onwetendheid, en klaarblijkelijke desinteresse, raken aan de kern van uw relaas en is dan ook niet ernstig.

Voorts blijkt u niet eens te weten of vrienden van u überhaupt gelijkaardige problemen gekend hebben – dit met uitzondering van H(...) (zie infra)- in Irak omwille van hun deelname aan de betogingen. U kent enkel uw problemen, zo stelde u (zie CGVS p. 13). Er kan nochtans verondersteld worden dat dit iets is wat leeft onder de betogers, en dat u wel degelijk enige kennis zou hebben van het feit of ook anderen, toch minstens uw vrienden, eveneens problemen kenden (zie CGVS p. 13).

U zou ook zelf amper iemand van uw problemen hebben ingelicht. Enkel uw vrienden H(...) en H(...) lichtte u in (zie CGVS p. 14). Ook dit mag verbazen temeer daar opnieuw kan verondersteld worden dat u uw vrienden zou willen waarschuwen om te vermijden dat zij eveneens iets zouden meemaken.

U zou in februari 2018 samen met uw vriend H(...) beschoten zijn. U werd gevraagd of H(...) nog problemen ondervonden had na februari 2018, doch ook deze vraag wist u dan weer niet te beantwoorden (CGVS p.14). U heeft immers twee dagen na de beschieting het land verlaten en u had sindsdien geen contact meer met uw vrienden in Irak. Ook in de twee dagen voor uw vertrek informeerde u niet meer bij H(...) naar zijn situatie (CGVS p.14). Uw onwetendheid en desinteresse zijn weerom tekenend. Kan hier bijkomend nog worden opgemerkt dat u bovendien aangaande deze beschieting ook niet verder komt dan het uiten van loutere beweringen die u op geen enkele wijze weet te staven aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs.

Dat u niet eens op de hoogte bent of uw vrienden al dan niet gelijkaardige problemen ondervonden hebben, noch kan zeggen of uw vriend H(...) na uw vertrek nog iets meemaakte, is nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voort is het opmerkelijk dat u niet weet wie u viseerde. U kwam niet verder dan te stellen dat het 'de milities' waren. U voegde eraan toe dat Irak vol milities zit en dat u niet wist met wie u problemen had (CGVS p.9, p.10). U verklaarde dat er op 10 december 2017 een aantal gewapende mannen binnenviel in uw huis. Uw familie werd hardhandig aangepakt. De belagers wilden weten waar u was (CGVS p.9). Gezien u stelt tot op heden te vrezen door de milities te zullen worden gedood ingeval van een terugkeer en dit omwille van uw deelname aan de betogingen in 2017 kan logischerwijs verondersteld worden dat u hieromtrent duidelijkere verklaringen zou kunnen afleggen. Uw onwetendheid dienaangaande doet bijkomend de wenkbrauwen fronsen.

Ook volgende zet uw waarachtigheid verder op de helling. U was de dag van de inval bij uw ouders thuis op de universiteit waar u gedwongen werd in te stappen in een auto (CGVS p.9, p.10). U stelde dat uw vader, nadat de gewapende mannen vertrokken waren, klacht is gaan indienen bij de politie (CGVS p.17). Hij zou er verklaard hebben dat u ontvoerd werd en dat hij geslagen werd (CGVS p.17). Ook dit is niet

geloofwaardig. U werd op dezelfde dag ontvoerd als de dag waarop de militieleden in uw huis binnen vielen. U verklaarde dat u slecht twee of drie uur vastgehouden werd. Het is ongeloofwaardig dat uw ouders al direct zouden concluderen dat u ontvoerd werd en klacht gingen indienen. U bent immers een volwassen man die universitaire studies volgde, het is in dat opzicht toch wel heel merkwaardig dat uw vader, nadat hij een paar uur geen contact met u had, er direct van uitgaat dat u ontvoerd bent en hierover een verklaring gaat neerleggen bij de politie (CGVS p.10). Dat u een kopie van het proces-verbaal voorlegde kan hier geen ander licht opwerpen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat een kopie geen bewijswaarde heeft temeer daar de authenticiteit van dergelijk stuk niet kan worden nagegaan. Dit terzijde, een klacht geeft enkel een weergave van hetgeen iemand ten aanzien van de politie verklaarde doch biedt geen garanties voor de waarachtigheid van hetgeen werd verklaard. Bovendien blijkt uw kennis aangaande dit proces-verbaal quasi onbestaande. U werd gevraagd of er in het proces-verbaal vermeld werd dat u werd ontvoerd, moest u het antwoord schuldig blijven. U gevraagd of in het proces-verbaal vermeld werd dat uw neus werd gebroken, kon u evenmin zeggen. U nam immers niet eens de moeite het proces-verbaal te lezen (CGVS p. 18). Dit is geenszins ernstig. U bleek ook niet eens te weten wanneer uw vader juist klacht ging indienen, i.c. voor of na uw vrijlating (zie CGVS p. 18). U paste uiteindelijk uw verklaringen aan en stelde u dat het over uw ontvoering gaat en dat u niet weet of het wel of niet werd vermeld; u heeft er immers niet op gelet (zie CGVS p. 18). Dit alles kan geenszins overtuigen. U bent universitair geschoold. U legt documenten neer om uw asielmotieven mee te ondersteunen. De vaststelling dat u niet eens op de hoogte bent van de inhoud van het stuk dat u zelf voorlegde, is nefast voor uw geloofwaardigheid. Bovendien bevatte het voorgelegde stuk een opmerkelijke schrijffout; zo wordt er 'inistry' in plaats van 'Ministry' genoteerd. Dat een door een officiële instantie dergelijke schrijffout zou bevatten, is niet ernstig. Bovenstaande bevindingen in combinatie met de beschikbare informatie waaruit blijkt dat in Irak alle documenten makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden, ondermijnen dan ook de bewijswaarde van het door u voorgelegde proces-verbaal.

U verklaarde voorts dat de overheid een poging deed om aan de eisen van de betogers tegemoet te komen. Er werd een parlamentslid afgevaardigd die de curricula vitae van de betogers diende te verzamelen. Aangezien dit toch als een belangrijk keerpunt kan gelden, is het merkwaardig dat u niet eens op de hoogte bent van de naam van die man in kwestie. Ook dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe te concluderen dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of dat u er een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. De kopieën van uw identiteitsdocumenten zijn een indicatie aangaande uw identiteit, nationaliteit en burgerlijke stand, deze documenten werpen echter geen ander licht op de door u aangehaalde asielmotieven. Voorts blijkt dat u legaal het land heeft verlaten. Moest u dermate in het vizier lopen omwille van uw deelname aan de betogingen, kan er aangenomen worden dat uw vertrek tot problemen op de luchthaven zou geleid hebben (CGVS p.7). De foto's van u met de vlag hebben een duidelijk geënceneerd karakter. U staat op verschillende random plaatsen met een vlag in uw handen (CGVS p.15). Daar u steeds dezelfde kleren draagt, kan er vermoed worden dat deze foto's op dezelfde dag genomen werden. Bovendien dragen ze niet bij om de ondergraven geloofwaardigheid van uw vervolgingsfeiten te herstellen. Aangaande de foto's van de betogingen zelf en het filmpje kan er aangestipt worden dat u duidelijk te zien bent op de betogingen. Uw deelname wordt dan ook niet in vraag gesteld. U kan echter niet aannemelijk maken dat u omwille hiervan daadwerkelijk problemen ondervonden hebt en tot op heden omwille hiervan een vrees zou moeten hebben. De klacht werd supra reeds besproken. Het medisch verslag over uw gebroken neus, stelt vast dat uw neus gebroken werd. Een arts kan enkel verwondingen vaststellen, maar kan nooit met een absolute zekerheid uitspraken doen omtrent de omstandigheden die hieraan ten grondslag liggen. De dreigbrief werd hierboven reeds besproken. Kan hier volledigheidshalve nog worden toegevoegd dat aangezien het uw verklaringen betreffende uw beweerd vrees voor vervolging aan geloofwaardigheid ontbreekt, er evenmin bewijswaarde toegedicht kan worden aan de dreigbrief.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad stad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term ‘Baghdad Belts’. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is, werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op hyperlink of <https://www.cgvs.be/nl> ; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. De controle over Bagdad en de Baghdad Belts komt meer en meer in handen van de pro-Iraanse milities te liggen. De pro-Iraanse milities oefenen controle uit over bevolkingsgroepen en doorgangswegen rond Bagdad in de hoop de VS-troepen te verdrijven en de situatie dusdanig te modelleren dat ze er op langere termijn een demografische meerderheid kunnen behouden. De ISF zijn hierdoor genoodzaakt hun aandacht te verdelen over dit euvel en hun strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS), waardoor de doeltreffendheid van beide inspanningen afneemt. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

In de hele provincie vinden veiligheidsincidenten plaats. Het totale aantal veiligheidsincidenten en het totale aantal burgerslachtoffers dat hierbij valt, liggen anno 2021, net zoals in 2020, evenwel zeer laag.

De veiligheidssituatie in Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen ISIS. Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. De terreurorganisatie tracht sindsdien voet aan de grond te krijgen in voornamelijk dunbevolkte, weinig toegankelijke gebieden waar de veiligheidsdiensten weinig tot niet aanwezig zijn en geen volledige controle uitoefenen. De positie van de organisatie is echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. Anno 2021 voert ISIS nog steeds een low-level guerrillaoorlog met als voornaamste doelwitten de Iraakse strijdkrachten en ordediensten, het elektriciteitsnet en de plaatselijke mukhtars.

De dreiging die uitgaat van ISIS in Bagdad en de Baghdad Belts is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aantal aanvallen dat kan worden toegeschreven aan ISIS, en het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, globaal gesproken laag liggen. Uitzondering op dit laatste zijn de drie (zelfmoord)aanslagen die in 2021 in Bagdad plaatsvonden. De meeste slachtoffers van ISIS werden echter geteld bij aanvallen op het leger, de PMF en de politie. Vooral in de rurale buitengebieden van de provincie vinden voorts veiligheidsoperaties plaats tegen schuilplaatsen en wapenopslagplaatsen van ISIS, dewelke hinder voor de burgerbevolking kunnen opleveren in de zin dat ze hun woningen niet kunnen verlaten of betreden gedurende enkele dagen. Er vallen bijna geen burgerslachtoffers tijdens dergelijke operaties.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS is eveneens van invloed op de veiligheidssituatie in Bagdad. Deze resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden eveneens installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. In 2020 voerden verschillende pro-Iraanse milities aanvallen uit op de Green Zone in Bagdad, op de legerbasis van Taji en op transporten van het Amerikaanse leger. In 2021 vond er een wijziging in de modus operandi plaats en werden de raketaanvallen ingeruild voor het plaatsen van bembommen gericht tegen wegtransporten. Het effect op de burgerbevolking van deze ontwikkelingen is veeleer beperkt.

Sinds oktober 2019 vonden er in de stad Bagdad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, begonnen de demonstraties in mei 2020 opnieuw. De betogingen waren vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging, maar ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvonden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikte zelf ook geweld tegen de ordetroepen of de door hen geviseerde instellingen. De grote demonstraties behoren echter tot het verleden. Ze eindigden door de pandemie en de intrekking van de

steun van de Sadristen. Er vonden nog wel betogingen plaats maar zonder grote gewelduitbarstingen. Om tegemoet te komen aan de eisen van de betogers werden er op 10 oktober 2021 parlementsverkiezingen georganiseerd. Deze zijn zonder grote geweldincidenten verlopen, maar de opkomst was lager dan bij de verkiezingen van 2018. De zogenaamde Fateh alliantie - sjiitische partijen die aanleunen bij de pro-Iraanse milities – leed zware verliezen en aanvaardde de uitslagen niet. Op verschillende plaatsen in Irak organiseerde ze betogingen, dewelke niet altijd vreedzaam verliepen en af en toe leidden tot schermutselingen met de ordediensten. Dit politiek geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Naast de bovenstaande vormen van geweld, blijkt uit de beschikbare informatie dat het geweld in Bagdad voornamelijk zeer kleinschalig en doelgericht van aard is, waarbij de daders vaak niet geïdentificeerd kunnen worden. Onder andere sjiitische milities en criminele groeperingen maken zich schuldig aan politiek en crimineel geweld zoals ontvoeringen en afpersing. Sinds 2020 vinden er ook aanslagen, vaak door middel van brandbommen, plaats tegen winkels die alcohol verkopen. De meerderheid van deze winkels wordt door Yezidi of christenen uitgebaat. Naast religieus extremisme liggen ook conflicten over het betalen van beschermingsgeld aan gewapende groepen en concurrerende verkopers mogelijk aan de basis van deze aanvallen.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.9 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 45.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd. Secundaire ontheemding vond slechts op zeer beperkte schaal plaats.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Dat in hoofde van uw broer werd beslist tot toekenning van de vluchtelingenstatus kan evenmin voorgaande appreciatie omvormen temeer daar elk verzoek om internationale bescherming individueel en op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker tevens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert.

Verzoeker citeert de motieven van de bestreden beslissing waarin de adjunct-commissaris-generaal geen geloof hecht aan de dreigbrief die twee jaar na verzoekers vertrek uit zijn land van herkomst in de tuin van zijn huis zou zijn achtergelaten, het niet aannemelijk acht dat hij omwille van zijn deelname aan betogingen in 2017 vijf jaar na datum nog steeds zou worden gevisieerd en van oordeel is dat het feit dat verzoeker niet op de hoogte is van eventuele problemen die zijn vrienden zouden ondervonden hebben de geloofwaardigheid van zijn verklaringen ondergraaft. Verzoeker repliceert hierop als volgt:

“Verwerende partij betwist aldus niet dat verzoekende partij onderdaad deel heeft genomen aan manifestaties in 2017, maar vindt het vreemd dat zij in 2020 opnieuw gezicht werd door de milities voor die deelnames. Verwerende partij is niet ernstig in haar kritiek. Immers, het is voor verzoekende partij onmogelijk te weten waarom zij op een bepaald ogenblik weer op de radar komt van de autoriteiten en opnieuw gezocht en bedreigd wordt. Dat het tussen 2018-2020 wíl bleef en haar moeder opnieuw in 2020 een dreigbrief met een kogel ontving, is de modus operandi van de milities om verzoekende partij te waarschuwen dat zij zijn daden niet vergeten zijn en niet zullen rusten tot hij dood is. Dat er na 2017, namelijk in 2019 nog manifestaties plaatsvonden is irrelevant en betekent niet dat verzoekende partij daarom ipso facto vrijgesteld is van vervolging en/of bedreigingen. Deze redenering van verwerende partij slaat dan ook nergens op.

Verzoekende partij legde een kopie van de dreigbrief voor die zij ontving, wat minstens al bewijs van haar relaas en problemen geldt. Verwerende partij heeft dat document op geen enkel ogenblik au serieux genomen of inderzocht en legt het zondermeer naast zich neer omdat zij meent dat er aan de authenticiteit kan worden getwijfeld...

Verzoekende partij is in 2018 gevlucht iot Irak en bevond zich in een veilig land. Zij heeft geen contact meer met haar vrienden die eveneens deelnamen aan de betogingen en is niet op de hoogte of zij zich al dan niet in het land bevinden, dan wel nog in leven zijn of niet. Verzoekende partij ziet niet in hoe haar kennis over het lot van derden haar asielrelaas onderuit zou halen. Zij dacht alleen maar aan zichzelf en wilde zichzelf in veiligheid brengen. Zij is na haar aankomst in België niet meer actief op zoek gegaan naar informatie over de deelnemers aan de manifestaties gezien dat geen enkele meerwaarde had voor haar. Integendeel, dit zou haar nog meer stress bezorgen en trauma's naar boven brengen. De redenering van verwerende partij gaat dan ook niet op.

Verzoekende partij hield zich enkel bezig met haar eigen problemen en heeft zeer uitgebreid verteld wat haar is overkomen en waarom zij is moeten vluchten: p. 8-10 CGVS

(...)

p. 13 CGVS

(...)”

Verzoeker is verder van mening dat de adjunct-commissaris-generaal niet ernstig is in haar kritiek waar zij het opmerkelijk vindt dat verzoeker niet weet wie hem viseerde. Hij merkt op dat de milities geen visitekaartje nalaten wanneer zij langskomen of een dreigbrief sturen en stelt dat het bijzonder onredelijk is te verwachten dat hij de milities bij naam kan noemen.

Waar de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing geen geloof hecht aan verzoekers verklaringen over de klacht die zijn vader bij de politie zou hebben ingediend nadat militieleden bij hem thuis waren binnengevallen en van oordeel is dat de door verzoeker voorgelegde kopie van het proces-verbaal hier geen ander licht op kan werpen, laat verzoeker het volgende gelden:

“Verzoekende partij begrijpt niet wat hier zo vreemd aan is. De milities kwamen langs bij haar ouders en sloegen alles kort en klein. Kort erna werd zij ontvoerd. Uiteraard had haar vader een sterk vermoeden

wat er was gebeurd wanneer hij verzoekende partij niet meer kon bereiken (nl. dat verzoekende partij ontvoerd was) en sloeg hij alarm door bij haar klacht omwille van de inval bij haar thuis ook te vermelden dat haar zoon vermist was: p. 17 CGVS

(...)

p. 18 CGVS

(...)

Ook hier wordt het bewijs van klachtneerlegging door de vader van verzoekende partij gewoonweg naast zich neergelegd en wordt er geen enkel grondig onderzoek gevoerd naar de gebeurtnissen en naar de vrees van verzoekende partij bij terugkeer naar Irak.”

Verzoeker meent dat de adjunct-commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en hem ten onrechte de vluchtelingenstatus geweigerd heeft. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt volgens hem op een kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker meent dat de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelt dat hij zich op een veilige manier zou kunnen vestigen (*sic*) in Bagdad, wat hij betwist. Hij wijst erop dat de adjunct-commissaris-generaal erkent dat Irak nog steeds erg gevaarlijk is en dat er nog maandelijks doden en gewonden vallen. Verzoeker geeft aan dat hij “een objectief risico op onmenselijke en vernederende behandeling” loopt bij terugkeer naar Irak. Hij wijst er verder op dat UNHCR stelt dat, om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus, het niet vereist is dat de asielzoeker individueel en persoonlijk geïnterviewd wordt en dat het feit dat een groot aantal personen zich in eenzelfde situatie bevinden geen afbreuk doet aan de gegrondheid van de individuele vrees, maar deze juist kracht kan bijzetten, waarbij hij citeert uit *Summary Conclusions on International Protection of Persons Fleeing Armed Conflict and Other Situations of Violence; Roundtable 13 en 14 September 2012, Cape Town, South Africa* van 20 december 2012 en *The 1951 Refugee Convention and the Protection of People Fleeing Armed Conflict and Other Situations of Violence* van september 2012. Verzoeker vervolgt dat het feit dat zijn asielrelaas in twijfel wordt getrokken de asielinstanties niet ontslaat van hun taak te onderzoeken of er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in zijn hoofde en citeert in dit verband uit het arrest nr. 45 396 van 20 juni 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Nog volgens verzoeker stelt UNHCR dat “UNHCR stelt dat het gehele land – direct of indirect – getroffen is door het geweld, en dat mensen afkomstig uit Irak minstens in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus”, maar legt de adjunct-commissaris-generaal de richtlijnen van UNHCR volledig naast zich neer. Hij betoogt dat uit verschillende artikels blijkt dat er op systematische basis nog steeds aanslagen gebeuren in Irak waar gewone burgers het slachtoffer van zijn en citeert de artikels *11 Dead In Iraq Attack Blamed On ISIS: Report* en *Rocket Attacks In Iraq Strike Baghdad School, US Embassy, Injuring 3* van NDTV van respectievelijk 27 oktober 2021 en 14 januari 2022. Verzoeker voegt hieraan toe dat de adjunct-commissaris-generaal moeilijk kan blijven volhouden dat Irak thans aan de internationale veiligheidsvoorwaarden zou voldoen (*sic*) om hem ernaar terug te sturen. Het is volgens hem onmogelijk om naar zijn land van herkomst terug te keren zonder een ernstig risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet te lopen. Verzoeker is van mening dat de adjunct-commissaris-generaal voormeld artikel geschonden heeft en dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker besluit dat uit het voorgaande blijkt dat de adjunct-commissaris-generaal “zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen” en dat een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken op een kennelijke wijze het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Tevens schendt de adjunct-commissaris-generaal volgens hem de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in meer ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.1.3. Bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

De verwerende partij legt op 9 augustus 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan volgende nieuwe elementen die door haar nog niet werden aangehaald in de bestreden beslissing:

- EUAA, *Country Guidance Note: Iraq*, juni 2022;
- EUAA, *Country of Origin Information Report: Iraq. Security Situation*, januari 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Irak, te hebben verlaten uit vrees voor militieleden die het op hem zouden hebben gemunt omwille van zijn deelname aan betogingen in Bagdad in 2017. Op 10 december 2017 zouden vijf gewapende mannen op zoek naar verzoeker zijn binnengevallen in zijn woning in Baladiyat, Bagdad, op het moment dat verzoekers ouders er op bezoek waren maar verzoeker zelf afwezig was omdat hij op de universiteit had afgesproken met een vriend. De mannen zouden hardhandig opgetreden zijn tegen verzoekers vader en de inboedel kapot geslagen hebben. Diezelfde dag zou verzoeker aan de ingang van de universiteit gedwongen zijn in een auto te stappen, waarna zijn handen zouden zijn gebouwd en hij zou zijn bespuwd en beledigd. Verzoeker zou naar een plaats op het platteland zijn gebracht en daar te horen hebben gekregen dat wat hij meemaakte een les was opdat hij de *hashed* niet meer zou beledigen. Verzoeker, die heel bang zou zijn geweest, zou gesmeekt hebben hem vrij te laten en beloofd hebben dat hij niet meer zou betogen. Plots zou hij een klap gekregen hebben en het bewustzijn verloren hebben. Opnieuw bij bewustzijn zou verzoeker gemerkt hebben dat zijn neus gebroken was en dat zijn ontvoeders verdwenen waren. Hij zou zich vervolgens naar een verharde weg hebben begeven, waar hij een straatverkoper zou hebben aangesproken die voor hem een taxi zou hebben geregeld waarmee hij naar het ziekenhuis zou zijn gebracht voor verzorging. 's Avonds zou hij met zijn ouders zijn meegegaan naar hun woning in de Palestinastraat waar hij verder zou hebben hersteld. Om de twee of drie dagen zouden verzoekers vrienden die ook deelnamen aan de betogingen zijn langsgelopen en via hen zou verzoeker vernomen hebben dat een hoge functionaris voor hen een baan wilde regelen maar dat hij daarvoor hun cv nodig had. Verzoeker en zijn vrienden zouden hierop zijn ingegaan maar er vervolgens achter gekomen zijn dat hun cv's op straat waren beland. Op 9 februari 2018 zouden verzoeker en zijn vriend H. op restaurant beschoten zijn door een motorrijder en zich hebben kunnen verschuilen achter een vuilnisbak. Omdat verzoeker toen zou hebben beseft dat zijn belagers hem nooit met rust zouden laten, zou hij Irak twee dagen later verlaten hebben. In augustus of september 2020 zou verzoekers moeder in de tuin van zijn woning een dreigbrief met kogel gevonden hebben gericht aan verzoeker. Verzoeker stelt te vrezen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal worden gedood door de militieleden die hem eerder zouden hebben bedreigd en ontvoerd.

Ter staving van zijn verzoek legde verzoeker tijdens de administratieve procedure fotokopieën van volgende documenten neer: zijn identiteitskaart, de eerste pagina van zijn paspoort, zijn diploma, zijn huwelijksakte, een aantal foto's waarop hij poseert met de Iraakse vlag, een aantal foto's waarop hij te zien is tijdens een betoging, een klacht bij de politie, een medisch verslag en een dreigbrief met kogel. Tevens legde verzoeker tijdens de administratieve procedure een filmpje van een betoging neer (administratief dossier (hierna: AD), stuk 6, 'Documenten').

Na lezing van het administratief dossier en het geheel van de daarin aanwezige elementen is de Raad in navolging van de adjunct-commissaris-generaal van oordeel dat verzoeker zijn relaas en zijn daaraan verbonden vrees niet aannemelijk maakt.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt met betrekking tot de feiten die blijkens zijn verklaringen de directe aanleiding hebben gevormd voor zijn vertrek uit zijn land van herkomst, met name het schietincident waarvan hij en zijn vriend H. het slachtoffer zouden zijn geworden op 9 februari 2018 en waardoor verzoeker naar eigen zeggen beseft dat zijn belagers hem nooit met rust zouden laten en hij Irak twee dagen later verliet (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Er dient in dit verband te worden opgemerkt dat waar verzoeker ter staving van de vermeende gebeurtenissen op 10 december 2017 een fotokopie neerlegt van een proces-verbaal dat door de politie zou zijn opgesteld naar aanleiding van een klacht die zijn vader zou hebben ingediend, hij geen bewijs van dergelijke klacht of formele registratie van de vermeende feiten van 9 februari 2018 voorlegt, niettegenstaande het ingrijpende en bepalende karakter ervan. Desgevraagd tijdens zijn persoonlijk onderhoud, hield verzoeker voor dat hij na dit schietincident geen klacht heeft ingediend bij de politie omdat de klacht van zijn vader niets opleverde (*Ibid.*, p. 20). Echter blijkt nergens uit verzoekers verklaringen dat hij bij de bevoegde autoriteiten ooit navraag heeft gedaan naar de stand

van het onderzoek naar de klacht van zijn vader. Dat verzoeker nalaat bij de autoriteiten melding te maken van nieuwe feiten die zich nauwelijks twee maanden na de klacht zouden hebben voorgedaan, enkel omdat die klacht vooralsnog niets had opgeleverd, en meteen de drastische beslissing neemt om zijn land van herkomst te verlaten, komt de Raad niet aannemelijk voor.

Verder stelt de Raad vast dat de stukken die verzoeker heeft neergelegd ter staving van de overige door hem aangevoerde feiten niet kunnen overtuigen. Het reeds aangehaalde proces-verbaal van de politie dat zou zijn opgemaakt op klacht van verzoekers vader naar aanleiding van de gebeurtenissen op 10 december 2017 bevat louter de verklaringen van verzoekers vader hierover, doch deze worden op geen enkele wijze gestaafd of bevestigd. Uit niets blijkt dat deze verklaringen werden onderzocht, laat staan gegrond bevonden door de bevoegde instanties. De loutere omstandigheid dat verzoekers vader bij de politie een proces-verbaal heeft laten opstellen, kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de feiten die daarin worden vermeld. Bovendien legt verzoeker geen origineel document maar slechts een fotokopie neer. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De Raad stelt voorts samen met de adjunct-commissaris-generaal vast dat niettegenstaande verzoeker middels dit document zijn verklaringen over de desbetreffende feiten wenst te staven, hij nauwelijks kennis heeft van de inhoud ervan. De adjunct-commissaris-generaal motiveert hierover op goede gronden als volgt in de bestreden beslissing: *“U werd gevraagd of er in het proces-verbaal vermeld werd dat u werd ontvoerd, moest u het antwoord schuldig blijven. U gevraagd of in het proces-verbaal vermeld werd dat uw neus werd gebroken, kon u evenmin zeggen. U nam immers niet eens de moeite het proces-verbaal te lezen (CGVS p.18). Dit is geenszins ernstig. U bleek ook niet eens te weten wanneer uw vader juist klacht ging indienen, i.c. voor of na uw vrijlating (zie CGVS p. 18). U paste uiteindelijk uw verklaringen aan en stelde u dat het over uw ontvoering gaat en dat u niet weet of het wel of niet werd vermeld; u heeft er immers niet op gelet (zie CGVS p. 18). Dit alles kan geenszins overtuigen. U bent universitair geschoold. U legt documenten neer om uw asielmotieven mee te ondersteunen. De vaststelling dat u niet eens op de hoogte bent van de inhoud van het stuk dat u zelf voorlegde, is nefast voor uw geloofwaardigheid.”* Voorgaande pertinente en terechte vaststellingen en overwegingen worden in voorliggend verzoekschrift door verzoeker niet betwist, laat staan weerlegd, en blijven derhalve onverminderd overeind. Het neergelegde medisch verslag kan blijkens de vertaling aanwezig in het administratief dossier staven dat verzoeker op 10 december 2017 een operatie aan de neus heeft ondergaan doch vermeldt, voor zover leesbaar, niets over de eventuele feitelijke omstandigheden die deze operatie zouden hebben genoodzaakt. Dit stuk, dat bovendien slechts een fotokopie is, kan niet bevestigen dat verzoeker het slachtoffer is geweest van de mishandelingen die hij volgens zijn verklaringen op 10 december 2017 zou hebben ondergaan. De dreigbrief met kogel die verzoekers moeder twee jaar na zijn vertrek zou hebben gevonden – verzoeker legt eveneens slechts een fotokopie neer, waarvan de bewijswaarde hoe dan ook beperkt is – betreft een getypt document dat geen enkele objectieve indicatie bevat aangaande de identiteit van de auteur. Zoals door de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, kan dergelijk document door eenieder die over een pc met tekstverwerking beschikt zijn opgemaakt. Deze brief volstaat aldus niet om zonder meer geloof te kunnen hechten aan verzoekers verklaringen over de bedreigingen die hij zou hebben ontvangen.

De door verzoeker neergelegde foto's waarop hij te zien is met de Iraakse vlag en als deelnemer aan een betoging, alsook het filmpje, kunnen aantonen dat verzoeker heeft deelgenomen aan betogingen, welk element *in casu* niet ter discussie staat. Hieruit blijkt evenwel op zich niet dat verzoeker omwille van zijn deelname aan betogingen daadwerkelijk problemen heeft gekregen met militieleden, die hem zouden hebben bedreigd en ontvoerd, en om die reden op heden een gegronde vrees voor vervolging koestert.

De fotokopieën van verzoekers identiteitskaart, de eerste pagina van zijn paspoort, zijn huwelijksakte en zijn diploma kunnen dienen ter staving van zijn verklaringen over zijn identiteit, burgerlijke staat en opleiding doch houden op zich geen verband met de vervolgingsfeiten waarop hij steunt in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en tonen dienaangaand niets aan.

Wanneer, zoals *in casu*, de door de verzoeker om internationale bescherming neergelegde documenten niet volstaan om de relevante elementen van zijn vluchtrelaas zonder meer geloofwaardig te bevinden, dient te worden nagegaan of zijn verklaringen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn relaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Dit blijkt *in casu* niet het geval. De Raad is van oordeel dat verzoekers verklaringen een aantal opmerkelijke hiaten en inconsistenties vertonen die de geloofwaardigheid ervan op fundamentele wijze aantasten.

Zo dient er vooreerst in navolging van de adjunct-commissaris-generaal op te worden gewezen dat blijkens verzoekers verklaringen tussen zijn vertrek in februari 2018 en het aantreffen van de dreigbrief in zijn tuin in augustus of september 2020 zich geen feiten of gebeurtenissen meer hebben voorgedaan die erop wijzen dat verzoeker nog werd gezocht of geïsoleerd. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn ouders of echtgenote in die periode problemen hebben gekend (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Derhalve acht de adjunct-commissaris-generaal het met reden niet geloofwaardig dat verzoekers belagers plotsklaps, zonder concrete aanleiding, twee jaar na zijn vertrek een dreigbrief in zijn tuin gaan leggen. De adjunct-commissaris-generaal voegt hier in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende aan toe:

“Het is verder zo dat in Bagdad en de Zuidelijke provincies sinds eind 2019 massa-betogingen georganiseerd worden (zie informatie in uw administratief dossier). Het is dan ook niet aannemelijk dat er nog aandacht zou gegeven worden aan betogers die in 2017 betoogden waarbij ze meer werk eisten. Bovendien was uw rol tijdens de betogingen beperkt. U deed niet veel meer dan een paar spandoeken ophangen en uitdelen en u participeerde in de betogingen zelf (CGVS p.13). Het is niet aannemelijk dat u omwille van bovenbeschreven activiteiten, vijf jaar na datum nog steeds geïsoleerd zou worden.”

Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door op te merken dat het voor hem onmogelijk is te weten waarom hij op een bepaald ogenblik weer op de radar van de autoriteiten (*sic*) komt en opnieuw gezocht en bedreigd wordt, blijft verzoeker daartoe schromelijk in gebreke. Waar hij de door hem geschetste gang van zaken omschrijft als de *modus operandi* van de milities om hem te waarschuwen dat zij zijn daden niet vergeten zijn en niet zullen rusten tot hij dood is, licht verzoeker niet toe, en ziet de Raad bijgevolg niet in, wat het nut van dergelijke werkwijze is indien de milities er daadwerkelijk op uit zijn verzoeker te doden. Met het argument dat het feit dat er in 2019 nog manifestaties plaatsvonden niet betekent dat verzoeker daarom *ipso facto* vrijgesteld is van vervolging en/of bedreigingen gaat verzoeker voorbij aan de kern van het desbetreffende motief van de bestreden beslissing, met name dat het gelet op de landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat er sinds eind 2019 meerdere grote betogingen plaatsvonden in, onder meer, Bagdad, niet aannemelijk is dat er nog aandacht zou worden besteed aan betogers die in 2017 betoogden voor meer werkgelegenheid, waaronder verzoeker, wiens rol tijdens de betogingen bovendien beperkt was, wat door verzoeker niet wordt betwist.

Verder kan de adjunct-commissaris-generaal worden bijgetreden waar zij in de bestreden beslissing als volgt overweegt:

“U verklaarde dat u samen met uw vrienden deelnam aan de betogingen. U besloot in 2018 het land te verlaten, maar uw vrienden bleven achter in Irak. U werd gevraagd of uw vrienden problemen ondervonden omwille van de betogingen. U wist het niet, u had er niet naar geïnformeerd en u had er niets van vernomen (CGVS p.13). Dit is merkwaardig. Jullie zaten immers in dezelfde situatie. Dat u dan niet op de hoogte bent van eventuele problemen die uw vrienden zouden ondervonden hebben, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Immers, een duidelijk zicht op hun (actuele) situatie en eventuele problemen kan een goede indicatie zijn voor de problemen die u mogelijks nog zou kennen ingeval van een terugkeer. Er kan dan ook wel degelijk verwacht worden dat u zich dienaangaande terdege zou informeren teneinde de Commissaris-generaal een zo duidelijk mogelijk beeld te kunnen schetsen van wat ook u te wachten staat. Uw onwetendheid, en klaarblijkelijke desinteresse, raken aan de kern van uw relaas en is dan ook niet ernstig.

Voorts blijkt u niet eens te weten of vrienden van u überhaupt gelijkaardige problemen gekend hebben – dit met uitzondering van H(...) (zie infra)- in Irak omwille van hun deelname aan de betogingen. U kent enkel uw problemen, zo stelde u (zie CGVS p. 13). Er kan nochtans verondersteld worden dat dit iets is wat leeft onder de betogers, en dat u wel degelijk enige kennis zou hebben van het feit of ook anderen, toch minstens uw vrienden, eveneens problemen kenden (zie CGVS p. 13).

U zou ook zelf amper iemand van uw problemen hebben ingelicht. Enkel uw vrienden H(...) en H(...) lichtte u in (zie CGVS p. 14). Ook dit mag verbazen temeer daar opnieuw kan verondersteld worden dat u uw vrienden zou willen waarschuwen om te vermijden dat zij eveneens iets zouden meemaken.

U zou in februari 2018 samen met uw vriend H(...) beschoten zijn. U werd gevraagd of H(...) nog problemen ondervonden had na februari 2018, doch ook deze vraag wist u dan weer niet te beantwoorden

(CGVS p.14). U heeft immers twee dagen na de beschieting het land verlaten en u had sindsdien geen contact meer met uw vrienden in Irak. Ook in de twee dagen voor uw vertrek informeerde u niet meer bij H(...) naar zijn situatie (CGVS p.14). Uw onwetendheid en desinteresse zijn weerom tekenend. Kan hier bijkomend nog worden opgemerkt dat u bovendien aangaande deze beschieting ook niet verder komt dan het uiten van loutere beweringen die u op geen enkele wijze weet te staven aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs.

Dat u niet eens op de hoogte bent of uw vrienden al dan niet gelijkaardige problemen ondervonden hebben, noch kan zeggen of uw vriend H(...) na uw vertrek nog iets meemaakte, is nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen."

Verzoeker bevestigt in zijn verzoekschrift dat hij na zijn vlucht uit zijn land van herkomst geen contact meer heeft gehad met zijn vrienden die eveneens deelnamen aan de betogingen en er niet van op de hoogte is of zij zich al dan niet nog in het land bevinden, dan wel nog in leven zijn of niet. Van verzoeker, die voorhoudt zijn land van herkomst te hebben verlaten uit vrees voor milities die hem zouden viseren omwille van zijn deelname aan betogingen, mag evenwel redelijkerwijze worden verwacht dat hij minstens zou proberen informatie in te winnen over de ervaringen van zijn vrienden/medebetogers, al was het maar om voor zichzelf het risico bij terugkeer te kunnen inschatten en de asielinstanties hier op zijn beurt zo goed mogelijk over te informeren. Dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen en geenszins begaan blijkt met het lot van zijn vrienden – verzoeker geeft letterlijk aan dat hij alleen maar aan zichzelf dacht en zichzelf in veiligheid wilde brengen – doet afbreuk aan de vrees die hij stelt te koesteren. Het verweer dat verzoeker na zijn aankomst in België niet meer actief op zoek is gegaan naar informatie over de deelnemers aan de manifestaties gezien dat geen enkele meerwaarde had voor hem en dit hem in tegendeel nog meer stress zou bezorgen en trauma's naar boven zou brengen is in het licht van voorgaande bemerkingsen niet dienstig.

Waar verzoeker herhaalt dat hij zich enkel met zijn eigen problemen bezig hield en onder verwijzing naar de notities van zijn persoonlijk onderhoud betoogt dat hij zeer uitgebreid verteld heeft wat hem overkomen is en waarom hij is moeten vluchten, brengt hij geen elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op de hoger aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en onverminderd overeind blijven.

De adjunct-commissaris-generaal merkt in de bestreden beslissing voorts terecht op dat verzoeker niet weet wie hem viseerde en motiveert dienaangaand op goede gronden als volgt:

"U kwam niet verder dan te stellen dat het 'de milities' waren. U voegde eraan toe dat Irak vol milities zit en dat u niet wist met wie u problemen had (CGVS p.9, p.10). U verklaarde dat er op 10 december 2017 een aantal gewapende mannen binnenviel in uw huis. Uw familie werd hardhandig aangepakt. De belagers wilden weten waar u was (CGVS p.9). Gezien u stelt tot op heden te vrezen door de milities te zullen worden gedood ingeval van een terugkeer en dit omwille van uw deelname aan de betogingen in 2017 kan logischerwijs verondersteld worden dat u hieromtrent duidelijkere verklaringen zou kunnen afleggen. Uw onwetendheid dienaangaande doet bijkomend de wenkbrauwen fronsen."

Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift op laconieke wijze repliceert dat de milities geen visitekaartjes nalaten wanneer zij langskomen of een dreigbrief sturen, voert hij geen valabel argument aan dat afbreuk vermag te doen aan de legitieme en redelijke verwachting dat hij duidelijkere verklaringen zou kunnen afleggen over de identiteit van de personen die hij stelt te vrezen.

De Raad acht het verder net zo min als de adjunct-commissaris-generaal geloofwaardig dat verzoekers vader op de dag van de inval door gewapende mannen bij verzoeker thuis na het vertrek van die mannen klacht is gaan indienen bij de politie en er verklaard heeft dat verzoeker ontvoerd werd (AD, stuk 5, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17). Hierover merkt de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht het volgende op: *"U werd op dezelfde dag ontvoerd als de dag waarop de militieleden in uw huis binnen vielen. U verklaarde dat u slecht twee of drie uur vastgehouden werd. Het is ongeloofwaardig dat uw ouders al direct zouden concluderen dat u ontvoerd werd en klacht gingen indienen. U bent immers een volwassen man die universitaire studies volgde, het is in dat opzicht toch wel heel merkwaardig dat uw vader, nadat hij een paar uur geen contact met u had, er direct van uitgaat dat u ontvoerd bent en hierover een verklaring gaat neerleggen bij de politie (CGVS p.10)."*

In zijn verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan te herhalen dat zijn vader een sterk vermoeden had dat hij ontvoerd was wanneer hij hem niet meer kon bereiken en dat hij alarm sloeg door in zijn klacht omwille van de inval bij verzoeker thuis ook te vermelden dat zijn zoon vermist was, waarbij hij verwijst

naar zijn eerdere verklaringen. Met het louter herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen kan verzoeker de geloofwaardigheid ervan niet herstellen en laat hij de pertinente en terechte vaststellingen dienaangaand in de bestreden beslissing onverlet.

De Raad merkt tot slot op dat verzoeker volgend pertinent motief van de bestreden beslissing, dat steun vindt in het administratief dossier, ongemoeid laat en er derhalve geen afbreuk aan doet:

“U verklaarde voorts dat de overheid een poging deed om aan de eisen van de betogers tegemoet te komen. Er werd een parlamentslid afgevaardigd die de curricula vitae van de betogers diende te verzamelen. Aangezien dit toch als een belangrijk keerpunt kan gelden, is het merkwaardig dat u niet eens op de hoogte bent van de naam van die man in kwestie. Ook dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.”

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen, die steun vinden in het administratief dossier en door verzoeker niet op dienstige wijze worden betwist, kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en zijn daaraan verbonden vrees om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden gedood door leden van een militie omwille van zijn deelname aan betogingen in 2017.

Waar verzoeker er onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad op wijst dat het feit dat zijn asielaanvraag in twijfel wordt getrokken de asielinstanties niet ontslaat van hun taak te onderzoeken of er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in zijn hoofde, benadrukt de Raad dat het verzoeker toekomt om alle relevante feiten en elementen die nodig zijn ter beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming bij de asielinstanties aan te brengen en dat uit zijn dossier niet blijkt dat er behalve de door hem aangehaalde feiten en vrees andere elementen zijn op basis waarvan hij een gegronde vrees voor vervolging kan doen gelden en die door de adjunct-commissaris-generaal over het hoofd zouden zijn gezien. In zoverre verzoeker verwijst naar de algemene veiligheidssituatie in Irak waar hij opmerkt dat, om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus, het volgens UNHCR niet vereist is dat de asielzoeker individueel en persoonlijk geïdentificeerd wordt en het feit dat een groot aantal personen zich in een zelfde situatie bevinden geen afbreuk doet aan de gegrondheid van de individuele vrees, maar deze juist kracht kan bijzetten, merkt de Raad op dat het voor toekenning van de vluchtelingenstatus niettemin vereist is dat de kandidaat-vluchteling, al dan niet samen met anderen, geïdentificeerd wordt om redenen die verband houden met de vervolgingsgronden vermeld in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), te weten zijn ras, nationaliteit, geloofsovertuiging, politieke overtuiging of behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verzoeker kan er niet mee volstaan te verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in zijn land van herkomst teneinde het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde aannemelijk te maken, doch dient *in concreto* aan te tonen dat hij vervolging vreest omwille van één van voormelde criteria van het Verdrag van Genève. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke, zoals hoger is komen vast te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Irak.

2.3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten en vrees niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geïdentificeerd. In zoverre verzoeker onder verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in zijn land van herkomst betoogt dat hij bij terugkeer “een objectief risico op onmenselijke en vernederende behandeling” loopt, dient te worden herhaald dat hij het

bestaan van dit risico *in concreto* dient aan te tonen en daartoe niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie.

2.3.2.3. Wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de *UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq* van mei 2019 als uit de *EASO Country Guidance Note : Iraq* van januari 2021, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger afkomstig uit Irak de focus aldus worden gericht op de regio waarvan hij afkomstig is en op de vraag of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn regio van herkomst in Irak, *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad moet worden beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, concludeert de Raad samen met de adjunct-commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die aanwezig is in of terugkeert naar deze regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in voormelde *EASO Country Guidance Note* over Irak van januari 2021 (p. 134-136).

Daargelaten de vaststelling dat verzoeker niet aanduidt welke “*UNHCR guidelines*” hij bedoelt waar hij in zijn verzoekschrift aanhaalt dat “*UNHCR stelt dat het gehele land – direct of indirect – getroffen is door het geweld, en dat mensen afkomstig uit Irak minstens in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus*” – dit kan alvast niet worden gelezen in voormelde *UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq* van mei 2019 –, brengt hij geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen. Het door verzoeker geciteerde artikel over een aanslag op een dorp gelegen in de oostelijke provincie Diyala (NDTV, *11 Dead In Iraq Attack Blamed On ISIS: Report*, 27 oktober 2021) is *in casu* niet dienstig gelet op verzoekers herkomst uit de provincie Bagdad en de niet-betwiste regionale verschillen die het conflict in Irak typeren. Het eveneens door verzoeker geciteerde artikel over raketaanvallen op de beveiligde Groene Zone van Bagdad waarbij de Amerikaanse ambassade en een nabijgelegen school werden getroffen (NDTV, *Rocket Attacks In Iraq Strike Baghdad School, US Embassy, Injuring 3*, 14 januari 2020) ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund en bevestigt dat pro-Iraanse milities in Irak verantwoordelijk zijn voor verschillende aanvallen waarbij Amerikaanse troepen of belangen worden gevisieerd. Dit artikel weerlegt niet dat het effect van deze ontwikkelingen op de burgerbevolking veeleer beperkt is. De Raad betwist op basis van de beschikbare landeninformatie niet dat er in Irak nog steeds aanslagen plaatsvinden waar burgers het slachtoffer van zijn, doch benadrukt dat de voorgaande conclusie aangaande de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad gebaseerd is op een grondige en evenwichtige analyse van meerdere elementen, waaronder het aantal burgerslachtoffers dat bij geweldsincidenten te betreuren valt, en dat het enkele feit dat burgers het slachtoffer kunnen worden van het willekeurig geweld in Bagdad niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers door hun loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest *Elgafaji* (HvJ 17 februari 2009, C-465/07) heeft gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze stad een reëel

risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De adjunct-commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing terecht vast dat verzoeker nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Bagdad. Tevens blijkt dat de adjunct-commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoeker betwist deze motieven van de bestreden beslissing niet en doet er derhalve geen afbreuk aan.

2.3.2.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt haar/zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris-generaal op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. WILLAERT